

Wandeling n° 7 :

Eik in beeld :

Durbuy

Bewegwijzering :

Deze wandeling trekt door het bos van Grandhan en Petit-Han waar haagbeuk en de eik elkaar aanvullen. Afhankelijk van het seizoen vind je hier talrijke paddestoelen.

Vertrek : Petit – Han (voetbalterrein)

Altitude : 195 m

Afstand : 6,5 Km

Duur : 2 u 00

Moeilijkheidsgraad : mogelijk

Aard van de wandeling : bos – laarzen bij vochtig weer

De wandeling leidt je hoofdzakelijk doorheen het bos dat voornamelijk bestaat uit eiken. Door zijn imposante vorm (Hij kan tot 40 meter hoog worden en tot 7 meter omtrek hebben.) en zijn lange levensduur (meer dan 1000 jaar) wordt hij als de koning van het bos aanzien. Voor sommige is het zelfs een heilige boom. De Grieken zagen in de eik de verbinding tussen hemel en aarde en de Germanen dachten dat de eik het gewelf vormde voor de hemel. De bouwers in de middeleeuwen ontdekten de kracht van zijn hout : hard, onwrikbaar, resistent en toch makkelijk te bewerken. Uit dit hout werden huizen, bruggen, molens en boten gemaakt...

Het eikenbos onderhouden en in vorm gehouden :

- Door uit te dunnen of te snoeien, waarbij het hout wordt gebruikt als brandhout of om papier te scheppen.
- Ook de jonge stammen bieden voor heel wat planten en dieren een biotoop waar ze zich kunnen vestigen en ontwikkelen zonder elkaar te benadelen.

Algemeen wordt de eik in België nauwelijks gekweekt omdat hij een zeer traag groeiproces heeft, zelfs op uitstekende kwaliteitsbodem. Hier, met de uitsnede onder de stam, lijkt het of deze eik twee verdiepingen heeft. De onderste laag wordt aanzien als kreupelhout, de bovenste laag als hoogstammig hout. Het kreupelhout is heel homogeen terwijl de recuperatie van hout uit de stammen onregelmatig is (bomen van verschillende dikten en hoogten).

De leefregels waaraan de bossen van Grandhan en Petit-Han zijn onderworpen, maken het mogelijk om de ruimte zo veel en zo goed mogelijk te benutten. De grote houding (de vorm van de takken) van de eik vertrekt vanaf de bovenste laag met massieve, bochtige takken. Het "héliophile" temperament (houdt van licht) van de eik gaat goed samen met het "semi-sciaphile" temperament (houdt niet van teveel licht) van de haagbeuk. Het gespreide loof van de eik laat het gefilterde licht in de onderste laag van het bos komen. Voor de boswachter is dit een duidelijke zichtbare inrichting van een bos. Door een grote mengeling van verschillende soorten planten en ondergronden en de nood aan verschillende niveaus in een bos, is het bosbeheer een moeilijke taak voor de boswachter.

Dit bos is een ideale plek om paddestoelen terug te vinden, ze verschijnen in verschillende hoeveelheden en soorten :

- De boleet, met name de gekende Bordeaux boleet (*Boletus edulis*). Deze paddestoel reeds door de Romeinen gewaardeerd, is één van de meest geconsumeerde soorten in Europa. Zijn hoed is koffiebruin, kleverig bij vochtig weer. Zijn voet met dikke basis is voorzien van een fijn wit net. Hij verschijnt van juni tot november.
- Cantarellen of girolles (*Cantharellus cibarius*) zijn uitstekende paddestoelen. Die vaak langs de kant van de weg groeien (lieft bij harshoudende soorten) zij groeien van juni tot november. De hoed is gelig en in trechtervorm van 2 tot 8 cm grootte en onderscheiden zich door hun zeer grote rimpels (en dus geen plaatjes) die onder de hoed lopen. Het vlees van deze paddestoel is van wit-geel tot gelig, zacht van textuur met een fruitige smaak. Het is een populaire paddestoel die menig gastronomolaat genieten van zijn subtiele smaak en geur.
- De "pied-de-mouton" (*Hydnum repandum*) of lantaarntrechterzwam heeft een hoed van 3 tot 20 cm. De hoed is al snel in het seizoen zichtbaar, hij is heel onregelmatig en geel, beige of wittig van kleur. De onderkant van de hoed zijn witte buisjes die gemakkelijk van het vlees te scheiden zijn. De voet is kort en onregelmatig. Het vlees is wit, vast en breekbaar. We vinden deze paddestoel zowel terug onder loofbomen als naaldbomen, van augustus tot december.

Op deze wandeling mogen we zeker de belangrijkste eik niet vergeten. De inwoners van Grandhan en Petit-Han brengen deze boom geregeld hulde. Deze eik is de oudste van de zone en zou een brand overleefd hebben. Het doel van de wandeling is bereikt, sedert lange tijd was deze weg afgesloten maar hij werd weer geopend door de SI van Grandhan en is terug voor iedereen toegankelijk.